

दानियेलाचे पुस्तक - एकशे एक क्रमांकाची पुस्तिका

कराराचा दूत: शुद्धीकरणपासून शुद्धिपर्यंत

Jeff Pippenger

2024-02-29

ख्रिस्ताने कराराची पुष्टी केली तो आठवडा, त्याच्या बाप्तिस्म्यापासून सुरू होऊन स्वर्गीय पवित्रस्थानात स्तेफनावर दगडमार झाला त्या वेळी ख्रिस्त उभा राहिला, त्या कालावधीचे प्रतिनिधित्व करित होता.

पण तो पवित्र आत्म्याने परिपूर्ण होऊन स्वर्गाकडे एकटक पाहत राहिला, आणि त्याने देवाचे तेज व येशूला देवाच्या उजव्या हाताशी उभे असलेले पाहिले, आणि म्हणाला, पाहा, मला स्वर्ग उघडलेले दिसत आहेत, आणि मनुष्यपुत्र देवाच्या उजव्या हाताशी उभा आहे. तेव्हा त्यांनी मोठ्याने आरडाओरडा केला, आपले कान बंद केले, आणि एकचित्ताने त्याच्यावर धावून गेले; आणि त्याला नगराबाहेर हाकलून नेऊन त्याच्यावर दगडमार केला; आणि साक्षीदारांनी आपली वस्त्रे शौल नावाच्या एका तरुणाच्या पायाशी ठेवली. आणि ते स्तेफनावर दगडमार करित असताना तो देवाला हाक मारून म्हणत होता, प्रभु येशू, माझा आत्मा स्वीकार. आणि तो गुडघे टेकून मोठ्याने ओरडला, प्रभु, हे पाप त्यांच्या माथी मोजू नकोस. आणि हे बोलून तो निद्रिस्त झाला. प्रेषितांची कृत्ये 7:55-60.

जेव्हा स्तेफनाला दगडांनी ठेचून मारण्यात आले आणि मिखाएल उभा राहिला, तेव्हा सुवार्ता अन्यजातींकडे गेली, कारण त्या वेळेपर्यंत सुवार्ता यहूद्यांपुरतीच मर्यादित होती.

“मग देवदूत म्हणाला, ‘तो एक आठवडा [सात वर्षे] पुष्कळांबरोबर करार दृढ करील.’ तारणाऱ्याने आपल्या सेवाकार्यास आरंभ केल्यानंतर सात वर्षे सुवार्ता विशेषतः यहूद्यांना प्रचारिली जाणार होती; साडेतीन वर्षे स्वतः ख्रिस्ताद्वारे, आणि त्यानंतर प्रेषितांद्वारे. ‘आठवड्याच्या मध्यभागी तो यज्ञ व अर्पण बंद करील.’ दानियेल 9:27. इ. स. 31 च्या वसंत ऋतूत, खरा यज्ञ असलेला ख्रिस्त कॅल्वरीवर अर्पिला गेला. तेव्हा मंदिराचा पडदा दोन तुकडे होईपर्यंत फाटला, यावरून यज्ञसेवेचे पावित्र्य व महत्त्व निघून गेले होते, हे प्रगट झाले. पृथ्वीवरील यज्ञ व अर्पण बंद होण्याची वेळ आली होती.”

“तो एक आठवडा—सात वर्षे—इ. स. ३४ मध्ये संपला. मग स्तेफनाच्या दगडमाराने यहूद्यांनी सुवार्तेचा आपला नकार अखेरीस मुद्रांकित केला; आणि छळामुळे जे शिष्य सर्वत्र विखुरले गेले होते ते ‘सर्वत्र फिरून वचनाचा प्रचार करित गेले’ (प्रेषितांची कृत्ये ८:४); आणि त्यानंतर थोड्याच काळात छळकर्ता शौलाचे परिवर्तन झाले, आणि तो अन्यजातींसाठी प्रेषित पौल झाला.” द डिझायर ऑफ एजेस, २३३.

इ.स. ३४ मध्ये पवित्र आठवडा (दोन हजार पाचशे वीस दिवस) समाप्त झाला, आणि प्राचीन इस्राएलाचा देवाशी घटस्फोट झाला; त्यांचा कृपाकाल पूर्णपणे समाप्त झाला होता. त्या वेळी कराराच्या नकाराबद्दल आणि देवाच्या पुत्राच्या वधस्तंभावर खिळण्याबद्दल प्राचीन इस्राएलावर येणारा प्रतिशोध देवाच्या कार्यकारी न्यायाधीन झाला. देवाने आपल्या दीर्घसहनशील दयेने इ.स. ६६ मधील वेढ्यापासून ते इ.स. ७० मधील विनाशापर्यंत यरुशलेमाचा विनाश पुढे ढकलला.

दानिएलाच्या नवव्या अध्यायातील ज्या वचनांनी ख्रिस्ताने करार दृढ केलेला सप्ताह ओळखून दाखविला आहे, त्याच वचनांनी हेही ओळखून दाखविले आहे की मूर्तिपूजक रोम (येणारा अधिपती) नगर व पवित्रस्थान यांचा नाश करील; परंतु देवाने आपल्या दीर्घसहनशील दयेने प्राचीन इस्राएलच्या संततीस सुवार्ता ऐकण्यासाठी आणि त्यांच्या पित्यांनी जसे केले होते तसेच, ख्रिस्त व शिष्य यांच्या त्यांच्यामधील सात वर्षांच्या सेवाकार्याच्या काळात, निर्णय घेण्यासाठी वेळ दिला.

“ख्रिस्ताने स्वतः यरुशलमेच्या विनाशाची घोषणा केल्यानंतर जवळजवळ चाळीस वर्षे, प्रभूने त्या नगरावर व त्या राष्ट्रावर आपले न्यायकारक दंड विलंबित ठेवले. आपल्या सुवार्तेला नाकारणाऱ्यांवर आणि आपल्या पुत्राचे वध करणाऱ्यांवर देवाने दाखविलेली दीर्घसहिष्णुता अद्भुत होती. निष्फळ वृक्षाचा दृष्टांत यहुदी राष्ट्राशी देवाच्या व्यवहाराचे प्रतिनिधित्व करित होता. ‘ते तोडून टाका; तो जमीन व्यर्थ का व्यापून राहतो?’ (Luke 13:7) अशी आज्ञा निघाली होती; तरी दैवी करुणेने त्याला अजून थोडा काळ वाचवून ठेवले. यहुदांमध्ये अजूनही बरेच जण असे होते, ज्यांना ख्रिस्ताचे स्वरूप आणि त्याचे कार्य यांविषयी अज्ञान होते. आणि त्यांच्या पित्यांनी तुच्छ मानलेल्या संधी त्यांना लाभल्या नव्हत्या, किंवा त्यांनी नाकारलेल्या प्रकाशाचा लाभ त्यांच्या संततीला झाला नव्हता. प्रेषित आणि त्यांच्या सहकाऱ्यांच्या प्रचाराद्वारे देव त्यांच्यावर प्रकाश पाडणार होता; भविष्यवाणीची पूर्तता केवळ ख्रिस्ताच्या जन्मात व जीवनातच नव्हे, तर त्याच्या मृत्यूत आणि पुनरुत्थानातही कशी झाली, हे पाहण्याची त्यांना परवानगी देण्यात येणार होती. पित्यांच्या पापांबद्दल संतती दोषी धरली गेली नव्हती; परंतु त्यांच्या पित्यांना देण्यात आलेल्या सर्व प्रकाशाचे ज्ञान असूनही, जेव्हा संततीने स्वतःस दिलेला अधिकचा प्रकाश नाकारला, तेव्हा ती आपल्या पित्यांच्या पापांची भागीदार झाली आणि आपल्या अधर्माचे परिमाण पूर्ण केले.”

“यरुशलमाविषयी देवाची दीर्घसहनशीलता केवळ यहुदांना त्यांच्या हट्टी अपश्चात्तापात अधिकच दृढ करित होती. येशूच्या शिष्यांविषयी त्यांच्या द्वेषात आणि क्रौर्यात त्यांनी दयेची शेवटची संधी नाकारली. मग देवाने त्यांच्यापासून आपले संरक्षण काढून घेतले आणि सैतान व त्याच्या दूतांवर रोख ठेवणारी आपली शक्ति दूर केली; आणि त्या राष्ट्राला तिने निवडलेल्या नेत्याच्या अधीन सोडण्यात आले. तिच्या मुलांनी ख्रिस्ताची कृपा तुच्छ मानली होती, जी त्यांना त्यांच्या दुष्ट प्रवृत्तींवर विजय मिळविण्यास समर्थ केली असती; आणि आता ह्याच प्रवृत्ती विजयी ठरल्या. सैतानाने आत्म्याच्या सर्वात उग्र व अत्यंत अधःपतित वासनांना चिथावून उठविले. मनुष्य विचार करित नव्हते; ते विवेकाच्या पलीकडे गेले होते—प्रेरणेच्या आणि आंधळ्या क्रोधाच्या अधीन झाले होते. त्यांच्या क्रौर्यात ते सैतानी बनले. कुटुंबात आणि राष्ट्रात, उच्च व निम्न सर्वच वर्गांमध्ये, संशय, मत्सर, द्वेष, कलह, बंड, खून होते. कुठेही सुरक्षितता नव्हती. मित्र आणि नातलग एकमेकांचा विश्वासघात करित होते. आईवडील आपल्या मुलांना ठार मारीत होते, आणि मुले आपल्या आईवडिलांना. लोकांच्या सत्ताधाऱ्यांना स्वतःवर राज्य करण्याचीही शक्ति नव्हती. अनियंत्रित वासनांनी त्यांना अत्याचारी बनविले. निर्दोष देवपुत्राला दोषी ठरविण्यासाठी यहुदांनी खोटी साक्ष स्वीकारली होती. आता खोट्या आरोपांमुळे त्यांच्या स्वतःच्या जीवितालाच असुरक्षितता आली. आपल्या कृत्यांनी ते बराच काळ असे म्हणत आले होते: ‘इस्राएलच्या पवित्रास आमच्यापुढून दूर करा.’ यशया 30:11. आता त्यांची इच्छा पूर्ण झाली. देवाचे भय आता त्यांना अस्वस्थ करित नव्हते. सैतान राष्ट्राच्या अग्रस्थानी होता, आणि सर्वोच्च नागरी व धार्मिक अधिकारी त्याच्या अधिपत्याखाली होते.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, 27, 28.

कराराचा दूत म्हणून, ख्रिस्ताने प्रथम केवळ यहुदी लोकांशीच व्यवहार केला. इ. स. ३४ मध्ये, स्तेफनाच्या दगडमाराच्या वेळी, सुवार्ता मग अन्यजातींकडे गेली, आणि देवाच्या कार्यकारी न्यायाची वेळ आली; तथापि, देवाने आपल्या कृपेने तो काळ सुमारे चाळीस वर्षे पुढे ढकलला.

कराराचा दूत म्हणून, मलाखी अध्याय तीनाच्या पूर्णतेत, ख्रिस्ताने मंदिर दोनदा शुद्ध केले. त्याने हे अशा एका काळात केले, जो त्या वेळी वगळले जात असलेल्या व घटस्फोट देण्यात येत असलेल्या करारातील लोकांसाठी, तसेच त्या वेळी नव्याने निवडलेले लोक होऊ पाहणाऱ्यांसाठी विशेषतः वेगळा ठेवण्यात आला होता. तो कालावधी समाप्त झाल्यावर, देवाच्या कार्यकारी न्यायाचा काळ सुरू झाला. योहान बाप्टिस्त हा तो दूत होता ज्याने ख्रिस्ताच्या त्या कार्यासाठी मार्ग सिद्ध केला, ज्याद्वारे तो करारात प्रवेश करील अशा नव्या निवडलेल्या लोकांना उभे करणार होता.

मंदिराच्या दोन शुद्धीकरणप्रसंगांनी आत्म्याच्या मंदिराचे शुद्धीकरण करण्याच्या ख्रिस्ताच्या कार्याची ओळख करून देणारे दृष्टान्तात्मक धडे दिले. मलाखीच्या तिसऱ्या अध्यायात कराराचा दूत अचानक येतो तेव्हा, तो लेवीच्या पुत्रांना शुद्ध करतो आणि परिष्कृतही करतो, प्राचीन दिवसांप्रमाणे अर्पण निर्माण करण्याच्या उद्देशाने.

परंतु त्याच्या येण्याच्या दिवसाला कोण तग धरेल? आणि तो प्रकट होईल तेव्हा कोण उभा राहील? कारण तो शुद्ध करणाऱ्याच्या अग्नीसारखा आणि धोपट्याच्या साबणासारखा आहे. आणि तो चांदी शुद्ध करणारा व पवित्र

करणारा म्हणून बसेल; आणि तो लेवीच्या पुत्रांना शुद्ध करील, आणि त्यांना सोने व चांदीप्रमाणे परिष्कृत करील, जेणेकरून ते परमेश्वराला धार्मिकतेतील अर्पण अर्पित करतील. मग यहूदा व यरुशलैम यांचे अर्पण परमेश्वराला प्राचीन दिवसांप्रमाणे आणि पूर्वीच्या वर्षांप्रमाणे मनोहर होईल. मलाखी 3:2-3.

मलाखी अध्याय तीन, आणि मंदिराची दोन शुद्धीकरणे कराराच्या दूताद्वारे पूर्ण करण्यात आलेल्या लेवीच्या पुत्रांच्या विश्वासाच्या परिपूर्णतेचे प्रतिनिधित्व करतात. लेवीच्या पुत्रांच्या विश्वासाची परिपूर्णता सोन्याच्या शुद्धीकरणाद्वारे दर्शविली जाते.

“सॅनिटोरियमध्ये ज्यांचा काहीही प्रभाव आहे अशा सर्वांनी देवाच्या इच्छेला अनुरूप व्हिले पाहिजे, स्वतःचे नम्रकरण केले पाहिजे, आणि ख्रिस्ताच्या आत्म्याच्या अमूल्य प्रभावासाठी हृदय उघडले पाहिजे. अग्नीत तावून-सुलाखून निघालेले सोने प्रेम आणि विश्वास यांचे प्रतिनिधित्व करते. अनेक जण प्रेमापासून जवळजवळ वंचित आहेत. आत्मतुष्टता त्यांच्या महान गरजेबाबत त्यांच्या डोळ्यांना आंधळे करते. देवाकडे दररोज परिवर्तन होण्याची, आणि धार्मिक जीवनात नवा, गहिरेपणाचा, व दैनंदिन अनुभव प्राप्त होण्याची ठाम आवश्यकता आहे.” Testimonies, volume 4, 558.

मलाखी अध्याय तीन, आणि मंदिराच्या दोन शुद्धीकरणांद्वारे लेवीच्या पुत्रांमध्ये, म्हणजे शहाण्यांमध्ये, ज्ञानवृद्धीच्या समजुतीची परिपूर्णता दर्शविली जाते, जी कराराच्या दूताकडून पूर्ण केली जाते. लेवीच्या पुत्रांची ही परिपूर्णता चांदीच्या शुद्धीकरणाद्वारे दर्शविली जाते.

परमेश्वराची वचने शुद्ध वचने आहेत; जणू पृथ्वीच्या भट्टीत तपासलेले चांदी, सात वेळा शुद्ध केलेले. स्तोत्र 12:6.

कराराचा दूत लेवीच्या पुत्रांना चांदी आणि सोन्यासारखे शुद्ध करणार होता. देवाचे वचन हेच शुद्ध करणारे आहे, कारण शुद्ध होणे म्हणजे नीतिमान ठरविले जाणे आणि पवित्र केले जाणे होय.

त्यांना तुझ्या सत्याने पवित्र कर; तुझे वचनच सत्य आहे. योहान 17:17.

मलाखी अध्याय तीनाच्या पहिल्या पूर्ततेमध्ये बाप्तिस्मा देणारा योहान हा कराराच्या दूतासाठी मार्ग सिद्ध करणारा दूत होता, आणि त्या संदर्भात त्याचा संदेश स्वरूपतः चतुर्विध होता. त्याच्या कार्यामध्ये कराराच्या दूताद्वारे पूर्ण करण्यात येणाऱ्या शुद्धीकरणाच्या कार्याची ओळख करून देणे समाविष्ट होते, आणि पूर्ण झालेले शुद्धीकरणाचे कार्य धान्य मळणीच्या खळ्याची साफसफाई करण्याच्या कृतीप्रमाणे दर्शविले गेले होते. त्याने हेही स्पष्ट केले की पूर्वीचे निवडलेले लोक त्या वेळी बाजूला टाकले जात होते. त्याने देवाच्या लोकांसमोर लाओदिकीया संदेशही मांडला, अशा प्रकारे त्यांना त्यांची पापे आणि त्यांच्या पित्यांची पापे दाखविली. त्याने या सर्व वास्तवांना “येणारा क्रोध” या संदर्भात ठेवले. मार्ग सिद्ध करणाऱ्या त्या दूताचे कार्य अशा व्यक्तीचे कार्य दर्शवीत होते, ज्याने बाजूला टाकल्या जात असलेल्या लोकांच्या शैक्षणिक व्यवस्थेत कधीही शिक्षण घेतले नव्हते.

“योहान बाप्तिस्मा देणाऱ्यामध्ये प्रभूने स्वतःकरिता प्रभूचा मार्ग तयार करण्यासाठी एक संदेशवाहक उभा केला. त्याने पापाचा धिक्कार व निषेध करताना जगासमोर निर्भय साक्ष द्यावयाची होती. त्याच्या ध्येयाची व कार्याची घोषणा करताना लूक म्हणतो, ‘आणि तो त्याच्या पुढे एलियाच्या आत्म्यात व सामर्थ्यात जाईल, पित्यांची अंतःकरणे मुलांकडे व अवज्ञाकारी लोकांना नीतिमानांच्या शहाणपणाकडे वळविण्यासाठी; प्रभूसाठी सिद्ध केलेली एक प्रजा तयार करण्यासाठी’ (Luke 1:17).”

“फरीसी आणि सदुकी यांपैकी बरेच जण योहानाच्या बाप्तिस्म्याकडे आले; आणि त्यांना उद्देशून तो म्हणाला, ‘अहो सर्पांच्या पिढी, येणाऱ्या क्रोधापासून पळ काढण्याची सूचना तुम्हांला कोणी दिली? म्हणून पश्चात्तापास योग्य अशी फळे धरा; आणि आपल्या मनात असे म्हणू नका, आम्हांस अब्राहाम पिता आहे; कारण मी तुम्हांला सांगतो की, देव या दगडांपासूनही अब्राहामासाठी संतती उत्पन्न करू शकतो. आणि आताही कुऱ्हाड झाडांच्या मुळाशी ठेवलेली आहे; म्हणून जे प्रत्येक झाड चांगले फळ धरत नाही ते तोडून आगीत टाकले जाते. मी खरेच तुम्हांला पश्चात्तापासाठी पाण्याने बाप्तिस्मा देतो; परंतु जो माझ्या मागून येत आहे तो माझ्यापेक्षा सामर्थ्यवान

आहे; त्याची जोडी उचलण्यासही मी योग्य नाही; तो तुम्हांला पवित्र आत्म्याने आणि अग्नीने बाप्तिस्मा देईल. त्याचे सूप त्याच्या हातात आहे, आणि तो आपले खळे पूर्णपणे स्वच्छ करील, आणि आपला गहू कोठारात जमवील; पण भुसा न विझणाऱ्या आगीत जाळून टाकील' (Matthew 3:7-12)."

"योहानाचा आवाज तुतारीसारखा उच्च करण्यात आला. त्याला देण्यात आलेली आज्ञा अशी होती, 'माझ्या लोकांना त्यांचा अपराध दाखव, आणि याकोबाच्या घराण्याला त्यांची पापे' (Isaiah 58:1). त्याने कोणतीही मानवी शास्त्रविद्या प्राप्त केली नव्हती. देव आणि निसर्ग हेच त्याचे शिक्षक होते. परंतु ख्रिस्तापूर्वी मार्ग सिद्ध करण्यासाठी असा एक जण आवश्यक होता, जो आपला आवाज प्राचीन भविष्यवक्त्यांप्रमाणे निर्भयपणे ऐकवू शकेल आणि अधःपतित राष्ट्राला पश्चात्तापासाठी बोलावू शकेल." Selected Messages, book 2, 147, 148.

विल्यम मिलर हा कराराच्या दूतासाठी मार्ग तयार करणारा दुसरा संदेशवाहक होता, आणि मिलरची व्यक्ती व कार्य यांचे पूर्वरूप योहान बाप्तिस्ताने दर्शविले होते.

"विल्यम मिलर यांनी प्रचार केलेले सत्य स्वीकारण्यास हजारो लोक प्रवृत्त झाले, आणि एलियाच्या आत्म्याने व सामर्थ्याने देवाचे सेवक हा संदेश घोषित करण्यासाठी उभे करण्यात आले. येशूच्या अग्रदूत योहानाप्रमाणे, हा गंभीर संदेश ज्या लोकांनी प्रचार केला त्यांना झाडाच्या मुळाशी कुन्हाड ठेवण्याची आणि लोकांनी पश्चात्तापास योग्य अशी फळे उत्पन्न करावीत, असे आवाहन करण्याची बाध्यता वाटली." Early Writings, 233.

ख्रिस्ताच्या काळातील कुतर्क करणाऱ्या यहुद्यांना मशीहाविषयीच्या एका खोट्या संदेशावर विश्वास ठेवण्यास प्रवृत्त करण्यात आले होते. "मशीह" हा ग्रीक शब्द "ख्रिस्त" यासाठीचा इब्री शब्द आहे, ज्याचा अर्थ "अभिषिक्त" असा होतो.

देवाने इस्राएलच्या संततीकडे पाठविलेले वचन, म्हणजे येशू ख्रिस्ताद्वारे शांतीची सुवार्ता जाहीर करणारे वचन—तो सर्वांचा प्रभू आहे—ते वचन, मी म्हणतो, तुम्हाला ठारूक आहे; जे सर्व यहुदियाभर प्रसिद्ध झाले, आणि योहानाने जाहीर केलेल्या बाप्तिस्मानंतर गालीलापासून आरंभ झाले; की देवाने नासरेथच्या येशूला पवित्र आत्म्याने व सामर्थ्याने अभिषिक्त केले; जो सर्वत्र फिरून कल्याण करीत होता, आणि सैतानाकडून पीडित असलेल्या सर्वांना बरे करीत होता; कारण देव त्याच्याबरोबर होता. प्रेषितांची कृत्ये 10:36-38.

"मशीहा" आणि "ख्रिस्त" या दोन्ही शब्दांचा अर्थ "अभिषिक्त" असा होतो. ख्रिस्ताचा अभिषेक त्याच्या बाप्तिस्मावेळी झाला; म्हणून तांत्रिकदृष्ट्या, तो आपल्या बाप्तिस्मापर्यंत मशीहा किंवा ख्रिस्त नव्हता. त्याचे बाप्तिस्मे प्रकटीकरण ग्रंथाच्या दहाव्या अध्यायातील त्या देवदूताच्या अवतरणाशी भविष्यसूचक रीतीने सुसंगत आहे, जो ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी उतरला; आणि ते प्रकटीकरण ग्रंथाच्या अठराव्या अध्यायातील त्या सामर्थ्यशाली देवदूताच्या अवतरणाशीही सुसंगत आहे, जो ११ सप्टेंबर, २००१ रोजी उतरला. ही तीन भविष्यसूचक वाटचिन्हे उत्तरकाळच्या वर्षावातील पवित्र आत्म्याच्या प्रकटीकरणाची ओळख करून देतात.

कुतर्क करणाऱ्या यहुद्यांनी एका गैरसमजुतीला धरून ठेवले होते—असा खोटा भविष्यसूचक संदेश की मशीहा एक प्रत्यक्ष भौतिक पृथ्वीवरील राज्य स्थापन करील, जिथे इस्राएल राष्ट्र जगावर राज्य करील. तो असा खोटा संदेश होता, जो "शांती आणि समृद्धी" यांचे आश्वासन देत होता.

विल्यम मिलर यांच्या संदेशाचे दोन प्रमुख घटक होते. पहिला म्हणजे पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणाची ओळख करून देणाऱ्या कालविषयक भविष्यवाण्यांचा उपयोग; आणि दुसरा म्हणजे प्रोटेस्टंट लोक ज्यावर विश्वास ठेवण्याकडे प्रवृत्त होते त्या हजार वर्षांच्या मिलेनियमविषयीच्या कॅथोलिक अर्थलाघवाचा त्यांचा निषेध. शांती व समृद्धीची हजार वर्षे असा जो मिलेनियमचा खोटा दृष्टिकोन होता, तो वादकुशल यहुद्यांनी मान्य केलेल्या मशीहाच्या राज्याविषयीच्या खोट्या दृष्टिकोनाचेच प्रतीकात्मक रीतीने दर्शविला गेला होता.

त्या दोन साक्षीदारांनी कराराच्या दूताच्या आपल्या मंदिरात अचानक येण्यापूर्वी त्याचा मार्ग सिद्ध करणाऱ्या दूताच्या इतिहासाच्या तिसऱ्या व अंतिम पूर्णतेत “शांती आणि समृद्धी” यांचे आश्वासन देणारा खोटा उत्तरवर्षावाचा संदेश ओळखून दिला आहे. तो खोटा उत्तरवर्षावाचा संदेश “शांती आणि सुरक्षितता” असा संदेश म्हणून ओळखला जातो; आणि तो योहान बाप्टिस्ताच्या संदेशाच्या विरोधात उभा आहे, ज्याने “जे झाड चांगले फळ देत नाही ते प्रत्येक झाड तोडून आगीत टाकले जाते,” असे घोषित केले, जेव्हा “येणारा क्रोध” येतो. याचे प्रतिनिधित्व मिलर यांनी केलेल्या त्या ओळखीनेही झाले होते की, कॅथलिक धर्म शिकवितो तशी शांतीची हजार वर्षे असणार नाहीत; कारण प्रभु परत येईल तेव्हा, तो आपल्या येण्याच्या तेजाने पृथ्वीचा नाश करील.

आणि जे तुम्ही क्लेश भोगत आहात, त्यांनी आमच्याबरोबर विश्रांती मिळवावी, जेव्हा प्रभु येशू आपल्या सामर्थ्याने देवदूतांसह स्वर्गातून प्रगत होईल, प्रज्वलित अग्नीत देवाला न ओळखणाऱ्यांवर आणि आपल्या प्रभु येशू ख्रिस्ताच्या सुवार्तेचे आज्ञापालन न करणाऱ्यांवर सूड उगविताना; जे प्रभूच्या उपस्थितीपासून आणि त्याच्या सामर्थ्याच्या तेजापासून अनंतकाळच्या विनाशाची शिक्षा भोगतील. 2 थेस्सलनीकाकरांस 1:7-9.

कराराच्या दूताने नव्या निवडलेल्या लोकांबरोबर करारात प्रवेश करण्यासाठी तयारी करणारे पहिले दोन दूत हे दर्शवितात की, लाओदिकीयेच्या अॅडव्हेंटिझमच्या तिसऱ्या पिढीत घडविण्यात आलेला खोटा “शांती आणि सुरक्षितता” हा उत्तरवर्षावाचा संदेश, तिसऱ्या धिक्कारात दर्शविलेल्या इस्लामच्या भूमिकेला ओळखण्यापासून चौथ्या पिढीतील लाओदिकीयेच्या अॅडव्हेंटिझमला रोखण्यासाठी सैतानाने रचला आहे.

लेवीच्या पुत्रांनी प्रतिनिधित्व केलेल्यांसाठी पूर्ण करण्यात येणाऱ्या शुद्धीकरणाच्या प्रक्रियेत, योहान बाप्टिस्त्यानंतर येणारा तो, आपल्या हातातील सुपाने आपले खळे पूर्णपणे झाडून “शुद्ध” करणार होता. ते कार्य त्याच्या वचनाद्वारे पूर्ण केले जाते.

“‘ज्याच्या हातात सुप आहे, आणि तो आपला खळा पूर्णपणे स्वच्छ करील, आणि आपले गहू कोठारात गोळा करील.’ मत्तय ३:१२. हे शुद्धीकरणाच्या काळांपैकी एक होते. सत्याच्या वचनांद्वारे भुसा गढापासून वेगळा केला जात होता. कारण ताडन स्वीकारण्यासाठी ते अति व्यर्थाभिमानी व आत्मधर्मी होते, आणि नम्रतेचे जीवन स्वीकारण्यासाठी अति जगप्रेमी होते, म्हणून बरेच जण येशूपासून दूर गेले. अनेक जण आजही हाच मार्ग अवलंबत आहेत. कफर्णहूमच्या सभास्थानी त्या शिष्यांची जशी परीक्षा झाली, तशीच आज आत्म्यांची परीक्षा होत आहे. जेव्हा सत्य अंतःकरणापर्यंत पोहोचविले जाते, तेव्हा त्यांना दिसते की त्यांचे जीवन देवाच्या इच्छेनुसार नाही. त्यांना स्वतःमध्ये संपूर्ण बदलाची आवश्यकता दिसते; परंतु ते आत्मत्यागी कार्य हाती घेण्यास तयार नसतात. म्हणूनच त्यांचे पाप उघडकीस आणले जातात तेव्हा ते रागावतात. ते अपमानित होऊन निघून जातात, जसे त्या शिष्यांनी कुजबुजत येशूला सोडून गेले, ‘हे वचन कठीण आहे; ते कोण ऐकू शकतो?’” द डिझायर ऑफ एजेस, ३९२.

उत्तर पावसाचा संदेश हा हबक्कूक अध्याय दोन मधील “वाद” आहे, आणि तो सत्याचे शब्द आहेत, जे भुसा आणि गहू यांना वेगळे करतात. ही वेगळीकृतता म्हणजे कराराच्या दूताने पूर्ण केलेले शुद्धीकरण होय. मिलेराइट इतिहासात, दानियेल अध्याय आठ, वचन चौदा याचा संदेश प्रथम निष्फळ ठरला तेव्हा त्याने एक शुद्धीकरण निर्माण केले आणि हबक्कूक अध्याय दोन मधील विलंबाचा काळ तसेच मत्तय अध्याय पंचवीस मधील दहा कुमारींच्या दृष्टांतास कारणीभूत ठरला. जेव्हा मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश अखेरीस 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी पूर्ण झाला, तेव्हा त्याने त्याहूनही मोठे शुद्धीकरण निर्माण केले. तेव्हाच कराराचा दूत अचानक प्रकट झाला आणि अंतिम शुद्धीकरण व पवित्रीकरण सुरू केले. तीन पवित्रीकरणे व शुद्धीकरणांपैकी पहिल्या दोनांतून गेलेली ती चळवळ, तिसऱ्यात अपयशी ठरली आणि 1863 मध्ये लाओदिकीया यांच्या अरण्यात पाठविली गेली.

मिलेराइट इतिहासात प्रोटेस्टंट लोक प्रथम सत्याच्या वचनांनी शुद्ध करण्यात आले; त्यानंतर तिसऱ्या परीक्षेच्या संदेशाच्या आगमनावेळी पहिल्या देवदूताची चळवळ शुद्ध करण्यात आली. परंतु 1798 पासून 1844 पर्यंतच्या छेचाळीस वर्षांच्या काळात मिलेराइट मंदिराचे बांधणारे जे होते, त्यांनी 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी आलेल्या तिसऱ्या

परीक्षेत अपयश पत्करले, जरी त्यांनी दहा कुमारिकांच्या दृष्टांताची परिपूर्ण रीतीने पूर्तता केली होती.

“पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांखाली वराला भेटण्यास पुढे गेलेल्यांपैकी बऱ्याच जणांनी तिसरा, जगाला दिला जाणारा अंतिम परीक्षेचा संदेश, नाकारला; आणि शेवटचे आवाहन केले जाईल तेव्हा अशाच प्रकारची भूमिका घेतली जाईल.

“या दृष्टांतातील प्रत्येक विशिष्ट बाबीचा काळजीपूर्वक अभ्यास केला पाहिजे. आपण ज्ञानी कुमारिका किंवा मूर्ख कुमारिका यांपैकी एकाद्वारे दर्शविले जातो.” Review and Herald, October 31, 1899.

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाने सुरू झालेला भविष्यवाणीचा इतिहास अपयशी ठरला, आणि तो १८६३ मधील बंडाळीने समाप्त झाला. १८५० पर्यंत सिस्टर व्हाइट यांनी पुढील संदेश लिहिला.

“प्रभूने मला २६ जानेवारी रोजी एक दर्शन दिले, जे मी सांगणार आहे. मी पाहिले की देवाच्या लोकांपैकी काही जण जडबुद्धीचे व सुप्तावस्थेत होते; ते केवळ अर्धवट जागे होते, आणि आपण आता ज्या काळात जगत आहोत तो काळ त्यांना उमगत नव्हता; तसेच ‘घाण झाडण्याचा ब्रश’ घेऊन तो ‘मनुष्य’ आत आला होता, आणि काही जण वाहून नेले जाण्याच्या धोक्यात होते. मी येशूला विनविले की त्याने त्यांना वाचवावे, त्यांना थोडा अधिक अवधी द्यावा, आणि त्यांना त्यांचा भयंकर धोका पाहू द्यावा, जेणेकरून कायमचे उशीर होण्यापूर्वी ते तयार होऊ शकतील. देवदूत म्हणाला, ‘विनाश एका प्रचंड चक्रवाताप्रमाणे येत आहे.’ मी देवदूताला विनविले की ज्यांना हे जग प्रिय होते, जे आपल्या मालमत्तेला आसक्त झाले होते, आणि त्यांच्यापासून स्वतःला विलग करून, आध्यात्मिक अन्नाअभावी नाश पावत असलेल्या उपाशी मेंढ्यांना अन्न पुरविण्यासाठी मार्गस्थ असलेल्या दूतांच्या कार्याला गती देण्यासाठी त्यांचा त्याग करण्यास जे तयार नव्हते, अशांवर दया करावी आणि त्यांना वाचवावे.”

“जेव्हा मी वर्तमान सत्याच्या अभावी मरण पावत असलेल्या गरीब जीवांकडे पाहिले, आणि सत्यावर विश्वास असल्याचा दावा करणारे काही लोक देवाचे कार्य पुढे नेण्यासाठी आवश्यक साधने रोखून धरून त्यांना मरू देत होते, तेव्हा ते दृश्य इतके वेदनादायक होते की मी त्या देवदूताला विनंती केली की ते माझ्यापासून दूर करावे. मी पाहिले की देवाच्या कार्याकरिता त्यांच्या संपत्तीपैकी काही भागाची मागणी झाली, जशी येशूकडे आलेल्या त्या तरुण मनुष्याच्या बाबतीत झाली होती, [Matthew 19:16-22.] तशीच ते दुःखी होऊन निघून गेले; आणि लवकरच ओसंडून वाहणारा प्रकोप त्यांच्यावरून जाईल व त्यांच्या मालमत्तेचा सर्वस्वी नाश करून टाकील, आणि मग पृथ्वीवरील संपत्तीचा त्याग करून स्वर्गात खजिना साठविण्यास फार उशीर झालेला असेल.”

Review and Herald, April 1, 1850.

१८५० मध्ये, घाण झाडणारा मनुष्य आधीच आला होता. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी, कराराचा दूत अचानक आपल्या मंदिरात आला होता, आणि त्याने लेवीच्या पुत्रांचे शुद्धीकरण व पवित्रीकरण करण्याचे कार्य आरंभ केले.

आम्ही पुढील लेखात हा अभ्यास पुढे चालू ठेवू.

“आज आत्म्यांची कसोटी लावली जात आहे आणि त्यांची परीक्षा घेतली जात आहे, आणि अनेक जण त्याच मार्गावरून जात आहेत ज्यावरून ख्रिस्ताचा त्याग करणारे गेले होते. वचनाद्वारे त्यांची परीक्षा घेतली गेली असता, ते त्या दैवी शिक्षकाचा नकार करतात. त्यांच्या जीवनाचा सत्य आणि नीतिमत्ता यांच्याशी मेळ नाही म्हणून त्यांना धिक्कारले गेले असता, ते तारणाऱ्याकडून फिरून जातात; आणि दुखावलेल्या शिष्यांप्रमाणे त्यांचा निर्णय कधीही बदलला जात नाही. ते पुढे ख्रिस्ताबरोबर चालत नाहीत. अशा रीतीने ही वचने पूर्ण होतात, ‘ज्याच्या हातात त्याचे सूप आहे, आणि तो आपले खळे पूर्णपणे स्वच्छ करील, आणि आपला गहू कोठारात जमा करील.’” Signs of the Times, May 15, 1901.